

Arrest

nr. 172 869 van 5 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 4 april 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016 waarbij de behandeling van het beroep, bij beschikking van 19 mei 2016 vastgesteld op 13 juni 2016, naar de terechtzitting van 27 juni 2016 wordt verdaagd.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 11 september 2009 België binnen en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 23 december 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 16 februari 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*).

1.3. Op 1 augustus 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de

aanvraag op 8 november 2011 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 23 april 2012 ongegrond bevonden.

1.4. Op 2 augustus 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 14 januari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 9 mei 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.5.1. Op 18 juni 2013 wordt de aanvraag uit punt 1.5. onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 147 305 van 8 juni 2015 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

1.5.2. Op 25 september 2015 wordt de aanvraag uit punt 1.5. ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 170 648 van 27 juni 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5.3. Op 25 september 2015 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 182 048.

1.6. Op 30 september 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 21 januari 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 147 306 van 8 juni 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7. Op 21 januari 2014 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd. Nadat deze beslissing op 21 maart 2014 werd ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 124 495 van 22 mei 2014 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.8. Op 21 maart 2014 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en wordt haar tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd. Bij arrest nr. 147 311 van 8 juni 2015 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.9. Op 3 oktober 2015 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter* en er wordt haar gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: een attest van onvermogen vreemdeling in het land van herkomst, bewijzen van stortingen in het verleden, bewijs dat men niet ten laste is van het OCMW, ziektekostenverzekering, bewijs van voldoende huisvesting en bewijs van bestaansmiddelen.

Uit een fax van 27 oktober 2015 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Roeselare blijkt dat de verzoekster de volgende stukken heeft ingediend:

- een paspoort;
- een geboorteakte.

Uit een aangetekend schrijven van 15 december 2015 en uit twee per fax verstuurd berichten van respectievelijk 25 februari 2016 en 23 maart 2016 blijkt dat de verzoekster tevens de volgende stukken heeft ingediend:

- kopie identiteitskaart G.V.;
- kopie identiteitskaart A.G.;
- documenten personenbelasting op naam van L.T.;
- een attest van de dorpsraad van Merdsavan;
- een attest van het ocmw;
- een verklaring van het ocmw;
- verklaringen van De Kerit;
- rekeninguittreksels van G.V.;
- facturen Luminus;
- een brief van KSV De Ruiters-Roeselare;

- een inschrijvingsbewijs STAP-Roeselare van T.A.;
- een attest hww op naam van G.V.;
- inschrijvingsbewijs VDAB op naam van G.V.;
- inschrijvingsbewijs interimkantoor op naam van G.V.;
- een attest van erkenning van handicap op naam van G.A.;
- toekenning integratietegemoetkoming op naam van G.A.;
- geregistreerd huurovereenkomst van G.V. en G.A.;
- huurprijberekening woning G.V. en G.A.;
- huurovereenkomst van T.A.;
- verklaring van de verhuurder S.M.;
- overname waterleveringscontract;
- facturen BASE;
- verklaring schooldirecteur;
- foto's;
- diploma 'cake preparing and design';
- een verklaring van G.A.;
- getuigenverklaringen;
- een verklaring lidmaatschap CM van G.V. en A.T.;
- documenten personenbelasting op naam van G.V.;
- sollicitatiebewijzen G.V.;
- uittreksel uit het strafregister G.V.
- arbeidsovereenkomst G.V.;
- loonbrieven G.V.;
- loonbrieven T.L.;
- verklaring tussenkomst in de dringende medische hulp T.A. en T.L.;
- verklaring vzw Graancirkel;
- briefwisseling Onafhankelijk Ziekenfonds;
- inburgeringscontract L.T.;

Op 1 april 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 4 april 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3.10.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, ...die te hunnen laste zijn(...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- *Attest van de dorpsraad van Merdsavan waaruit blijkt dat er geen eigendommen op naam van mw L. T. (...) zijn*

- Attest/verklaring van het OCMW van Roeselare op naam van mw L. T. (...) dhr A. T. (...) voor dringende medische hulpverlening
- Attest/verklaring van vzw De Kerit waarbij wordt verklaard dat de familie T. (...) hulp krijgt onder de vorm van waspoeder en dergelijke.
- Facturen van Luminus voor A. T. (...) dd; 9.12.2013, 9.1.2014, 9.05.2014, 9.9.2014, 9.5.2015, 9.06.2015, 15.06.2015, 9.12.2015, 9.01.2016, 9.02.2016, 9.03.2016, met rekeningafschriften van Belfius op naam van G. V. (...)
- Facturen en contract van BASE van mw A. G. (...) voor de periode van maart tot augustus 2015
- Facturen voor de huur met bankafschriften van Belfius van G. V. (...) voor juli en augustus 2015 Overschrijvingsopdracht met als begunstigde KSV De Ruiter voor lidgeld van A. T. (...), zoon van L. T. (...)
- Overschrijvingsopdracht met als begunstigde Stedelijke Academie voor Podiumkunsten Adriaan Willaert- Stap voor inschrijving schooljaar 2014-2015 en 2015-2016 van A. T. (...), zoon van L. T. (...)

Louter het gegeven dat de referentiepersoon de laatste maanden enkele rekeningen betaalde, houdt niet in dat betrokkene effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon. Bovendien kan op basis van de voorgelegde elementen niet worden opgemaakt of betrokkene effectief onvermogen is in haar land van herkomst.

Gezien niet afdoende bewezen is dat de betrokkene zelf onvermogen is, en er niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene de afgelopen periode en al in het land van herkomst of origine, effectief ten laste was van de referentiepersoon, is niet afdoende bewezen dat zij effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Tevens legt betrokkene een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor deeltijdse arbeid bij Randstad Household Services N.V. dd. 4.02.2016 voor en loonfiches voor de periode van 9.11.2015 tot 28.11.2015 en van 25.01.2016 tot 6.03.2016. Gezien zij zelf tewerkgesteld was, kon zij bijgevolg in haar eigen levensonderhoud voorzien. Dit spreekt het aangehaalde onvermogen en ten laste zijn van de referentiepersoon tegen.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijken tevens de volgende elementen:

Betrokkene komt op 11.09.2009 in België aan en vraagt samen met haar echtgenoot en twee minderjarige kinderen asiel aan. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 23.12.2010. Vier volgende regularisatieaanvragen volgens zowel artikel 9bis als artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 dd. 27.07.2011, 11.08.2011, 09.05.2013 en 16.06.2015 worden eveneens negatief (onontvankelijk/ongegrond) afgesloten.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt, zoals reeds aangehaald, niet afdoende dat zij gedurende de afgelopen jaren ten laste was van de referentiepersoon. Diverse elementen uit het dossier, zijnde het gegeven dat zij in deze periode deels zelf tewerkgesteld was en het ontbreken van afdoende bewijzen van financiële steun, wijzen op het tegendeel.

Uit het geheel van het dossier, zijnde zowel de eerdere pogingen van betrokkene om verblijfsrecht in België te verkrijgen via andere kanalen, als het opstarten van beperkte financiële steun (betalen rekeningen) met het oog op de lopende procedure gezinshereniging, blijkt dat betrokkene zich sedert 2009 moedwillig en artificieel in de positie 'ten laste' heeft geplaatst, met als enige doel het verkrijgen van een verblijfsrecht in België.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekster de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, *inuncto* artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel *inuncto* de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens wordt de miskennis van het arrest C-423/12 van 16 januari 2014 van het Hof van Justitie opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“3.1.1. Artikel 40bis §2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:
“(...)”*

*Artikel 40ter, lid 1, eerste streepje van de Vreemdelingenwet bepaalt:
“(...)”*

De verzoekende partij heeft in haar aanvraag duidelijk gemaakt dat zij ten laste is van haar Belgische ouders en heeft hiertoe een heleboel documenten voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat 'om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine'.

Een aantal documenten die door de verzoekende partij werden voorgelegd, worden in de bestreden beslissing opgesomd. De verwerende partij meent te mogen concluderen:

"Louter het gegeven dat de referentiepersoon de laatste maanden enkele rekeningen betaalde, houdt niet in dat betrokkene effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon. Bovendien kan op basis van de voorgelegde elementen niet worden opgemaakt of betrokkene effectief onvermogen is in haar land van herkomst.

Gezien niet afdoende bewezen is dat de betrokkene zelf onvermogen is, en er niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene de afgelopen periode en al in het land van herkomst of origine, effectief ten laste was van de referentiepersoon, is niet afdoende bewezen dat zij effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Tevens legt betrokkenen een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor deeltijdse arbeid bij Randstad Household Services N.V. dd. 4.02.2016 voor en loonfiches voor de periode 09.11.2015 tot 28.11.2015 en van 25.01.2016 tot 06.03.2016. Gezien zij zelf tewerkgesteld was, kon zij bijgevolg in haar eigen levensonderhoud voorzien. Dit spreekt het aangehaalde onvermogen en ten laste zijn van de referentiepersoon tegen."

Daarna wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het procedureverleden van de verzoekende partij. Daaruit meent de verwerende partij te kunnen concluderen:

'Uit het geheel van het dossier, zijnde zowel de eerdere pogingen van betrokkene om verblijfsrecht in België te verkrijgen via andere kanalen, als het opstarten van beperkte financiële steun (betalen rekeningen) met het oog op de lopende procedure gezinshereniging, blijkt dat betrokkende zich sedert 2009 moedwillig en artificieel in de positie 'ten laste' heeft geplaatst, met als enige doel het verkrijgen van een verblijfsrecht in België."

De verzoekende partij kan zich niet akkoord verklaren met de motivering in de bestreden beslissing.

3.1.2. Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat¹. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing².

3.1.3. Het begrip 'ten laste' komt voort uit het Unierecht en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie. De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door dienst echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden³.

De verzoekende partij heeft in eerste instantie bewijzen voorgelegd dat haar ouders maandelijks de huur en de rekening voor elektriciteit en gas betalen.

De verwerende partij meent te mogen stellen dat dit niet inhoudt dat betrokkene effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Indien de verwerende partij redelijkerwijze zou mogen stellen dat een dergelijk bewijs niet kan aanvaard worden, rijst de vraag op welke manier een persoon dan wél zou kunnen bewijzen dat hij ten laste is?

Eerst en vooral dient gewezen te worden op het de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52009DC0313&from=NL>) waarin, onder verwijzing naar arresten van het Hof van Justitie, wordt gesteld:

"Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. "

Op de website van de verwerende partij lezen we als bewijs van het zijn van een persoon ten laste: "u bewijst dit door aan te tonen dat de gezinshereniger u geregeld voldoende geld stort om in uw behoeften te voorzien"

(https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/GidsvandeDrocedures/Paaes/Gezinshereniaina/De_persoon_ten_laste.aspx)

Dit is nu net hetgeen in casu is gebeurd: de Belgische ouders betalen maandelijks de huur en de elektriciteits- en gasrekening van de verzoekende partij. Dergelijke stortingen dekken onbetwistbaar noodzakelijke behoeften van de verzoekende partij.

In de voornoemde mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad lezen we eveneens:

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid."

De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin de Belgische ouders bijstand moeten verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is.

De afhankelijkheid van de verzoekende partij ten aanzien van haar Belgische ouders is zonder enige twijfel structureel: maandelijks worden zowel de huurprijs als de elektriciteitsfacturen betaald door de Belgische ouders.

Dat de financiële bijstand ook oprecht is, blijkt uit hetgeen besproken wordt onder punt 3.1.6.

3.1.4. Daarnaast stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat op basis van de voorgelegde elementen niet zou kunnen worden opgemaakt of betrokkene effectief onvermogen is in haar land van herkomst.

De verzoekende partij heeft een attest van de dorpsraad van Merdzevan voorgelegd waaruit blijkt dat zij in haar land van herkomst geen eigendommen heeft.

Het is onduidelijk hoe de verzoekende partij op nog meer overtuigende wijze haar onvermogen kan aantonen. Door het attest staat immers zeker vast dat de verzoekende partij geen inkomsten uit onroerende goederen heeft.

Daarnaast, het feit dat de verzoekende partij sedert vele jaren in België verblijft, leidt logischerwijze tot de conclusie dat zij geen inkomen uit werk in haar land van herkomst heeft.

De verwerende partij laat na om aan te tonen hoe de verzoekende partij haar staat van onvermogen dan wel moet bewijzen en schiet hierdoor te kort in haar motiveringsplicht.

Op de website van de verwerende partij lezen we: "u bewijst (het ten laste zijn) door de behoefte waarin u zich bevindt in uw land van herkomst of het ontbreken van voldoende eigen inkomsten om in uw behoeften te voorzien aan te tonen. "

https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Gidsvandecedures/PaQes/GezinshereniginQ/De_persoon_ten_laste.aspx

Echter, in de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden lezen we:

"Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. "

De verzoekende partij toont aan dat zij geen inkomsten uit onroerende goederen heeft. De verzoekende partij toont ook aan dat zij in haar land van herkomst geen inkomsten uit werk heeft: uiteraard, aangezien zij reeds vele jaren in België verblijft. Dat zij in theorie in staat zou zijn om in haar land van herkomst betaalde arbeid te verrichten, is irrelevant (cf. HvJ 18 juni 1987, Lebon, 316/85 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat de verzoekende partij onvermogen is, staat vast.

3.1.5. Aangaande de deeltijdse tewerkstelling van de verzoekende partij kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij in de maand januari 2016 een netto-inkomen van 1.065,83 EUR per maand had. In de navolgende maanden februari en maart 2016 bedroeg dit netto-inkomen gemiddeld 865 EUR per maand. Er dient gewezen te worden op het kleine verschil tussen het brutoloon en het nettoloon, waardoor het erg waarschijnlijk is dat de verzoekende partij na het ontvangen van haar aanslagbiljet aanslagjaar 2017 nog bijkomende personenbelastingen zal dienen te betalen.

Ondanks de deeltijdse tewerkstelling van de verzoekende partij is het inkomen van de verzoekende partij nog onvoldoende hoog om zichzelf en haar kinderen te onderhouden. Zij blijft ten laste van haar Belgische ouders, die haar tot op heden financieel helpen met het betalen van de huur en het betalen van de elektriciteitsrekening.

Daarenboven dient benadrukt te worden dat het ten laste zijn een voorwaarde is om verblijfsrecht te bekomen, doch eens de betrokkene toegelaten wordt tot het verblijf en zodoende ook het recht heeft om te werken, dit aan betrokkene niet kan geweigerd worden.

De verzoekende partij kreeg na haar aanvraag een attest van immatriculatie, waarmee zij het recht heeft om te werken. Aangezien zij het recht kreeg om te werken, heeft zij van dit recht gebruik gemaakt: ze heeft werk gezocht en werd quasi onmiddellijk tewerkgesteld als huishoudhulp, hetgeen bovendien een knelpuntberoep is (de verzoekende partij levert met deze tewerkstelling een belangrijke economische bijdrage).

Nu aan de verzoekende partij de bestreden beslissing werd afgeleverd, heeft zij geen recht meer om te werken en valt zij bijgevolg weer volledig ten laste van haar Belgische ouders.

Het Hof van Justitie oordeelde als volgt:

“ ...

Daaruit volgt dat, zoals in wezen is betoogd door alle belanghebbenden die opmerkingen hebben ingediend bij het Hof, eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie eventueel niet langer ten laste is van die burger wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen, niet van invloed kunnen zijn op de uitlegging van de voorwaarde dat hij 'ten laste' is als bedoeld in artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38.

Bovendien zou een andere oplossing, zoals de Commissie op goede gronde heeft betoogd, die bloedverwant in de praktijk beletten werk te zoeken in het gastland en daardoor afbreuk doen aan artikel 23 van deze richtlijn, dat een dergelijke bloedverwant uitdrukkelijk toestaat, indien hij het verblijfsrecht geniet, aldaar een activiteit als werknemer of zelfstandige uit te oefenen (zie naar analogie, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 20).

... dat het feit dat een familielid wegens persoonlijke omstandigheden zoals leeftijd, beroepsopleiding en gezondheid wordt geacht goede vooruitzichten te hebben om werk te vinden en bovendien voornemens is om in het gastland te werken, niet van invloed is op de uitlegging van de in die bepaling genoemde voorwaarde dat hij 'ten laste' is.”

(Hof van Justitie, C-423/12, Reyes, 16 januari 2014, 31-33)

De deeltijdse tewerkstelling van de verzoekende partij, nadat zij de toelating kreeg om te werken in België, kan aldus geen belemmering zijn voor de toekenning van verblijf van meer dan drie maanden.

De deeltijdse tewerkstelling van de verzoekende partij neemt niet weg dat zij voor de aanvraag en op het moment van de aanvraag ten laste was van haar Belgische ouders.

De redelijkheid gebiedt te oordelen dat de verzoekende partij ten laste is van haar Belgische ouders.

3.1.6. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het procedureel verleden van de verzoekend partij.

Daaruit blijkt dat de verzoekende partij sinds september 2009 in België verblijft.

Er dient vastgesteld te worden dat de feitenvinding waarop de verwerende partij zich baseert niet correct is.

Het klopt dat de verzoekende partij in eerste instantie een asielaanvraag heeft ingediend en dat deze asielaanvraag negatief werd afgesloten.

Het is eveneens correct dat de verzoekende partij een regularisatieaanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat deze aanvraag eveneens negatief werd afgesloten.

Het is echter manifest onjuist dat de verzoekende partij reeds meerdere regularisatieaanvragen overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou hebben ingediend. Zoals reeds aangehaald onder punt I. In Feite werd de eerste negatieve beslissing vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de tweede negatieve beslissing werd ingetrokken door de verwerende partij naar aanleiding van het ingestelde beroep en de beroepsprocedure tegen de derde negatieve beslissing is tot op heden hangende (rolnummer RvV 182 050/IX).

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing '... dat betrokkene zich sedert 2009 moedwillig en artificieel in de positie 'ten laste' heeft geplaatst, met als enige doel het verkrijgen van een verblijfsrecht in België.”

Het enige wat correct is in deze stelling is dat de verzoekende partij zich "in een positie ten laste" bevindt. Voor het overige slaat de verwerende partij met deze paragraaf de bal volledig mis!

Is de verwerende partij werkelijk van mening dat de verzoekende partij zich al die jaren moedwillig en artificieel in de positie ten laste heeft geplaatst, in de hoop dat haar ouders op een dag de Belgische nationaliteit zouden bekommen en dat zij aldus navolgend ook verblijfsrecht zou kunnen bekommen?

Dit kan absoluut niet uit het dossier van de verzoekende partij afgeleid worden.

De ouders van de verzoekende partij hebben geruime tijd ook een onzeker verblijfsrecht genoten. Dat zij een onbeperkt verblijfsrecht zouden krijgen en navolgend de Belgische nationaliteit zouden bekommen, was dan ook geheel onzeker. Het is dan ook geheel onredelijk om aan te nemen dat de verzoekende partij reeds van in den beginne, vanaf september 2009, speculeerde over de eventuele toekenning van de Belgische nationaliteit aan haar ouders (in voorjaar 2015).

Komt het niet bij de verwerende partij op dat de verzoekende partij, haar gezin en haar ouders, werkelijk een hechte familie zijn? Dat de ouders van de verzoekende partij uit liefde voor hun kind en kleinkinderen de verzoekende partij en haar gezin al die jaren financieel hebben gesteund?

Bij de aanvraag tot het bekomen van verblijf van meer dan drie maanden werden immers ook de volgende documenten toegevoegd:

- Facturen van Base van de verzoekende partij: hieruit blijkt dat de verzoekende partij quasi dagelijks contact heeft met haar ouders;*
- Attest van schooldirecteur aangaande contact tussen de kinderen van de verzoekende partij en haar ouders: de ouders van de verzoekende partij zijn nauw betrokken bij het schoolgebeuren van hun kleinkinderen;*
- Foto's van familiemomenten: iedere gelegenheid is goed om met de familie samen te komen en van elkaars aanwezigheid te genieten;*
- Verklaring van de moeder van de verzoekende partij: mevrouw A. G. (...) is ernstig ziek en zij krijgt heel veel hulp van de verzoekende partij, voor haar verzorging en in haar huishouden;*
- Verklaringen van burens en vrienden: er wordt verklaard dat de verzoekende partij en haar ouders erg vaak samen zijn.*

In de bijgevoegde brief van de raadvrouw van de verzoekende partij werd genoteerd:

- Mevrouw L. T. (...) legt haar facturen van mobiele telefonie voor. De factuur staat weliswaar op naam van haar moeder - aangezien mevrouw A. G. (...) dit contract heeft afgesloten voor haar dochter - doch mevrouw L. T. (...) maakt gebruik van dit nummer. Uit de gedetailleerde facturen blijkt dat mevrouw L. T. (...) erg vaak telefonisch contact heeft met haar moeder, zijnde het nummer 0483/60.16.68 (stuk 24).*
- Ook zijn de heer V. G. (...) en mevrouw A. G. (...) nauw betrokken met de opvoeding van hun kleinkinderen, T. (...) en A. (...), de zonen van mevrouw L. T. (...). De schooldirecteur attesteert dat de grootouders T. (...) en A. (...) regelmatig brengen naar en ophalen van school (stuk 25).*
- Mevrouw L. T. (...) legt ook vele foto's voor van familiemomenten. De familiefeestjes en familiebijeenkomsten zijn talrijk. Mevrouw L. T. (...) en haar gezin vertoeven heel erg vaak bij haar ouders (stuk 26). Mevrouw L. T. (...) heeft een diploma 'cake preparing and design' (stuk 27). Bij iedere familiale gelegenheid bakt mevrouw L. T. (...) een taart.*
- Er werd reeds verwezen naar het feit dat mevrouw A. G. (...) voor 66% invalide verklaard werd. Uit het attest van erkenning van handicap blijkt dat zij veel zorgen nodig heeft, meer bepaald op vlak van voedsel nuttigen en bereiden, verplaatsing, persoonlijke hygiëne en zich kleden, onderhoud woning en huishoudelijk werk verrichten. Mevrouw L. T. (...) is een enorme hulp voor mevrouw A. G. (...). Mevrouw L. T. (...) gaat quasi dagelijks langs bij haar moeder teneinde haar bij te staan en te helpen in het huishouden (stuk 28).*
- Mevrouw L. G. (...) legt tevens verklaringen voor van burens en kennissen die getuigen dat zij een erg goede relatie heeft met haar ouders, dat zij haar ouders, vooral haar moeder, erg vaak helpt en bijstaat. Tevens wordt verklaard dat zij door haar ouders geholpen wordt Zowel de materiële steun als de affectieve band tussen mevrouw L. G. (...) en haar ouders worden bevestigd (stuk 29).*

Uit het geheel van het dossier blijkt aldus dat de verzoekende partij en haar ouders erg nauwe affectieve banden hebben. Uit het geheel van het dossier blijkt dat de ouders van de verzoekende partij er altijd voor haar en haar gezin zijn geweest.

Uit het procedureel verleden van de verzoekende partij kan dan ook niet redelijkerwijze worden afgeleid dat de verzoekende partij zich moedwillig en artificieel in de positie 'ten laste' heeft geplaatst. Het ten laste zijn is voor de verzoekende partij geen keuze. Het ten laste zijn is nooit een doel van de

verzoekende partij geweest om zodoende, eens die doelstelling bereikt is, ook verblijfsrecht te bekomen. Het tegenovergestelde is echter waar: er kan slechts in alle redelijkheid gesteld worden dat de verzoekende partij reeds geruime tijd illegaal in België verblijft en zodoende aldus al vele jaren ten laste is van haar ouders. Het ten laste zijn was voor de verzoekende partij een gevolg van de opeenvolgende weigeringsbeslissing van de Belgische staat, zodat de verzoekende partij niets anders kon om de financiële en materiële hulp van haar ouders in te roepen.

Van enige misbruik in hoofde van de verzoekende partij is aldus geen sprake. Uit de feitengegevens kan misbruik redelijkerwijs niet afgeleid worden. In de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden staat:

"Voor de toepassing van de richtlijn kan misbruik worden omschreven als kunstmatig gedrag dat als enig doel heeft het door het Gemeenschapsrecht gewaarborgde recht van vrij verkeer en verblijf te krijgen en dat, hoewel het formeel voldoet aan de voorwaarden van de communautaire voorschriften, in strijd is met het doel van die voorschriften "

De positie waarin de verzoekende partij en haar gezin zich in bevinden is geenszins kunstmatig gecreëerd. De verzoekende partij heeft haar huidige situatie nooit beoogd, nooit als doelstelling voor ogen gehouden. Maar nu zij zich in deze situatie bevindt en aangezien zij effectief aan de voorwaarden voldoet om verblijfsrecht te bekomen, is het evident dat de verzoekende partij van deze regelgeving gebruik maakt.

3.1.7. Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de verwerende partij de verplichting oplegt zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, met moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of de verwerende partij met alle elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partij heeft rekening gehouden."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter, lid 1 van de Vreemdelingenwet;
- Miskenning van het arrest van het Hof van Justitie dd. 16.01.2014;
- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Manifeste schending van het redelijkheidsbeginsel;

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

- louter het gegeven dat de referentiepersoon de laatste maanden enkele rekeningen betaalde, houdt niet in dat de verzoekende partij effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon.
- er werd geen attest van onvermogen voorgelegd afkomstig uit het land van herkomst;
- verzoekende partij was zelf tewerkgesteld, zodat zij in haar eigen levensonderhoud kon voorzien;
- in het verleden werden een aantal pogingen ondernomen om een verblijfsrecht te bekomen;
- verzoekende partij toont niet aan dat zij in het verleden, en meer bepaald in het land van herkomst of origine, effectief ten laste was van de referentiepersoon;

Gelet op voormelde overwegingen uit de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in gebreke zou gebleven zijn om aan te geven waarom de verzoekende partij niet kan beschouwd worden als ten laste van haar Belgische ouders.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij elke grondslag mist.

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)" (onderlijning toegevoegd)

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste " van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37). "

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid' (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie o.m. de arresten Jia en Reyes) blijkt bovendien ontegensprekelijk dat de afhankelijkheid reeds dient te bestaan in het land van herkomst vooraleer de aanvraag wordt ingediend.

Verweerder verwijst naar volgende recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin zulks bevestigd wordt:

"In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip "ten laste" (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "te hunnen laste komen " moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in

opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid., 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam." (R.v.V. nr. 146 575 van 27.05.2015, www.rvv-cce.be)

Zie ook:

"De Raad verwijst naar de (ruimere) interpretatie van het begrip "ten laste " door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yuning Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35 en 37) voor gezinshereniging met niet Belgen. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van "ten laste " komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of diens echtgenoot. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris, de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij zowel in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, als op heden ten laste is van deze burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan." (R.v.V. nr. 145 490 van 18.05.2015, www.rvv-cce.be)

En ook:

"Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip 'ten laste ' eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yuning Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf echter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip 'ten laste' uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een 'bewijs ten laste in het verleden ' en een (attest onvermogen uit het land van herkomst'. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken. " (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014)

De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd, doordat er met bepaalde stukken geen rekening werd gehouden of er niet afdoende werd gemotiveerd waarom deze niet dienstig kunnen aantonen dat de verzoekende partij ten laste is van haar ouders.

Verwerende partij merkt echter op dat in de bestreden beslissing terecht werd geoordeeld dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond effectief ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij slechts enkele betalingen voorlegt uitgevoerd door de referentiepersoon van de laatste maanden, zodat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat bewijzen van steun in de periode vlak voor het indienen van de aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Terwijl verzoekende partij was tewerkgesteld, zodat hij kon voorzien in zijn eigen levensonderhoud.

Er weze benadrukt dat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst er toe strekt te vermijden dat door de gezinshereniger en de referentiepersoon een situatie van afhankelijkheid zouden ensceneren. Gelet op voormelde overweging kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat kennelijk onredelijk is geoordeeld dat de geldstortingen in de periode vlak voor de aankomst in België niet afdoende zijn als bewijs van het ten laste zijn in het land van herkomst.

Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging voorts betreffende de overige voorgelegde documenten op gedegen wijze heeft gemotiveerd om welke reden deze niet kunnen aangenomen worden als bewijs van ten laste zijn in het land van herkomst.

Verzoekende partij verwijst nog naar het voorgelegde attest van de dorpsraad waaruit het onvermogen zou blijken.

Er kan werkelijk niet ernstig worden voorgehouden dat het attest afkomstig van een dorpsraad een afdoende bewijs vormt dat de verzoekende partij onvermogen is. Overigens worden er geen geldstortingen, noch andere bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij in het land van herkomst financieel werd ondersteund. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging vermag dan ook besluiten dat de verzoekende partij in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien in het land van herkomst.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van een incorrecte feitenvinding. Nopens alle door de verzoekende partij voorgelegde stukken wordt gemotiveerd om welke reden deze niet afdoende zijn als bewijs van het ten laste zijn.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd na analyse van de door de verzoekende partij voorgelegde documenten besloten dat niet afdoende is aangetoond dat reeds een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon bestond, gelet op het feit dat de verzoekende partij enerzijds niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn. Terwijl anderzijds niet is aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste zou vallen van de Belgische overheid.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar enig middel volkomen voorbij gaat aan de voormelde overwegingen van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3°, en 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, nu niet afdoende bewezen is dat zij ten laste is van de referentiepersoon, waarbij wordt toegelicht dat “(l)outer het gegeven dat de referentiepersoon de laatste maanden enkele rekeningen betaalde, (...) niet in(houdt) dat betrokkene effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon” en dat er bovendien “op basis van de voorgelegde elementen niet (kan) worden opgemaakt of betrokkene effectief onvermogen is in haar land van herkomst”, temeer nu zij “(g)ezien zij zelf tewerkgesteld was, (...) in haar eigen levensonderhoud (kon) voorzien”. Voorts wordt in de bestreden beslissing overwogen dat zowel de eerdere pogingen van de verzoekster om een verblijfsrecht in België via andere procedures te bekomen als “het opstarten van beperkte financiële steun (betalen rekeningen) met het oog op de lopende procedure gezinshereniging” erop wijzen dat de verzoekster “zich sedert 2009 moedwillig en artificieel in de positie ‘ten laste’ heeft geplaatst, met als

enige doel het verkrijgen van een verblijfsrecht in België". De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, en 40*ter*, eerste lid, eerste streepje, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40*ter*, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

*– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)"*

Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

*"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
(...)"*

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Aangezien de verzoekster ouder is dan 21 jaar, diende zij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van haar Belgische vader, in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

Daar omtrent het *"ten laste"* zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Te dezen heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geoordeeld dat niet afdoende bewezen is dat de verzoekster effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon *"(g)ezien niet afdoende bewezen is dat de betrokkene zelf onvermogen is, en er niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene de afgelopen periode en al in het land van herkomst of origine, effectief ten laste was van de referentiepersoon"*.

Uit de interpretatie door het Hof van Justitie van het begrip *"ten laste"* in de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, §§ 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12 van 16 januari 2014) volgt dat meerderjarige

kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de voorwaarde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de ascendent die men begeleidt of vervoegt, invult door *in casu* het bewijs te vragen van de meerderjarige descendent dat *“er reeds een afhankelijkheidsrelatie (...) (bestaat) tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine”*.

De verzoekster werpt op dat de referentiepersoon haar huur en de rekeningen voor elektriciteit en gas betaalt. Zij stipt aan dat de bewijsregeling omtrent het *“ten laste”* zijn vrij is en de wetgeving geen minimale duur vereist waarin de bijstand wordt verleend. De verzoekster stelt zich de vraag als de door haar voorgelegde bewijzen niet volstaan, hoe men dan wel kan bewijzen dat men *“ten laste”* is van de referentiepersoon. Verderop in haar verzoekschrift betoogt de verzoekster opnieuw op uitvoerige wijze dat zij wel degelijk als *“ten laste”* van de referentiepersoon dient te worden beschouwd, en dat uit haar verblijfsgeschiedenis geenszins misbruik kan worden afgeleid. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, en HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014) wat meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. In haar betoog gaat de verzoekster hieraan voorbij. Daargelaten de vraag of zij, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, *“zich sedert 2009 moedwillig en artificieel in de positie ‘ten laste’ heeft geplaatst, met als enige doel het verkrijgen van een verblijfsrecht in België”*, weerlegt de verzoekster met haar uitvoering betoog dat zij als ten laste van de Belgische referentiepersoon dient te worden beschouwd nu deze laatste de huur van haar huidige woning en andere kosten betaalt, geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat *“niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene de afgelopen periode en al in het land van herkomst of origine, effectief ten laste was van de referentiepersoon”* zodat *“niet afdoende bewezen (is) dat zij effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon”*.

In casu is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat *“niet afdoende bewezen is dat de betrokkene zelf onvermogen is”*, 2) dat *“er niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene de afgelopen periode en al in het land van herkomst of origine, effectief ten laste was van de referentiepersoon”*. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoekster er niet in geslaagd is om het tweede motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoekster, daargelaten de vraag of zij afdoende haar onvermogen heeft aangetoond met het attest van de dorpsraad van Merdsavan en daargelaten de vraag of haar inkomen uit deeltijdse tewerkstelling voldoende hoog is om zichzelf en haar kinderen te onderhouden, geen belang bij haar kritiek op het eerste motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Waar de verzoekster opwerpt dat het *“manifest onjuist (is) dat de verzoekende partij reeds meerdere regularisatieaanvragen overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou hebben ingediend”* wordt erop gewezen dat uit nazicht van de stukken van het administratief dossier blijkt dat de

verzoekster per aangetekend schrijven op 1 augustus 2011 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend - waarbij weliswaar enkel medische elementen voor haar man werden ingeroepen - en per aangetekend schrijven op 9 mei 2013 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, zodat het betoog van de verzoekster feitelijke grondslag mist.

Een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, *iuncto* artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, *iuncto* artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* de motiveringsverplichting zou zijn geschonden.

3.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.5. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“3.2.1. De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen" tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden".*

Deze verplichting houdt in dat de beslissingen niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissingen ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

3.2.2. Dat in de bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten werd gemotiveerd als volgt:

"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

In artikel 7 van de Vreemdelingenwet staat uitdrukkelijk onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...!

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Daarnaast luidt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"(...)"

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de gezondheidstoestand van de betrokkenen, de belangen van de kinderen en het gezins- en familieleven.

Een mogelijke schending van artikelen 3 en 8 E.V.R.M. of het Kinderrechtenverdrag dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen respectievelijk het volgende:

"(...)"

3.2.3. De verwerende partij heeft artikel 8 E.V.R.M. miskend.

In de bestreden beslissing wordt in onafdoende mate rekening gehouden met het familieleven die de verzoekende partij alhier in België heeft. Nochtans is de verwerende partij hiervan op de hoogte, gelet op de aard van de aanvraag die werd ingediend én gelet op de vele documenten die bij deze aanvraag werden voorgelegd.

Het feit dat de verwerende partij een negatieve beslissing heeft genomen in het kader van de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden, houdt niet in dat de verwerende partij, bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet zou hoeven te motiveren omtrent het door de verzoekende partij ingeroepen recht op gezins- en familieleven."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 7 van de Vreemdelingenwet en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM;*
- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- algemeen beginsel van zorgvuldigheid;*

Verzoekende partij houdt in een tweede middel voor dat er geen rekening zou zijn gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zou geen rekening hebben gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij. Dit zou een schending uitmaken van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Vooreerst is de bestreden beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, hetgeen een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris impliceert.

Verder omvat, het weze herhaald, artikel 8 EVRM geen motiveringsplicht; evenmin toont verzoekende partij aan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven. Verweerder verwijst eveneens naar de bespreking van het tweede onderdeel van het tweede middel.

Verweerder wijst er dienomtrent nog op dat het onderzoek naar artikel 8 EVRM zich niet stelt op het ogenblik van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel op het ogenblik van de tenuitvoerlegging van een dergelijke beslissing.

Het is immers slechts op het ogenblik dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een daadwerkelijke verwijdering van de vreemdeling overweegt, dat de kwestie van de eventuele schending van artikel 8 EVRM zich stelt.

Dit werd ook bevestigd door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr.89/2015 van 11 juni 2015:

"B.5.1. De beoordelingsbevoegdheid die aan de minister of zijn gemachtigde wordt gelaten wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft, wordt bij de bestreden bepaling enkel beperkt voor de twee voorwaarden waarvan zij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten afhankelijk stelt, namelijk indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet in overweging neemt of weigert te erkennen en indien de asielzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft. In dat stadium dient de minister of zijn gemachtigde niet te beoordelen of de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in acht neemt.

Met betrekking tot die toetsing wordt in de memorie van toelichting aangegeven dat «het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld 14 te worden aan een schending van het beginsel van non refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten» (Pari. St., Kamer, 2012-2013, DOC 53-2555/001 en 53-2556/001, p. 19).

B.5.2. Door geen onderscheid te maken tussen die twee fases in de procedure, geven de verzoekende partijen aan de bestreden bepaling een draagwijdte die zij niet heeft." (Grondwettelijk Hof, arrest nr.89/2015 van 11 juni 2015, <http://www.const-court.be/>, markering toegevoegd).

Zulks in lijn met de eerdere rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, met name het arrest nr. 141/2006 waarin reeds verduidelijkt werd dat het onderzoek zich stelt bij de verwijdering.

De gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris tot het nemen van een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten impliceert dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden genomen, waarbij de naleving van de verplichtingen die voortspruiten uit artikel 8 EVRM bij de gedwongen tenuitvoerlegging dient te worden nagegaan.

Verzoekende partij haar betoog faalt volkomen, en kan dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Daarenboven weze het nog opgemerkt dat het gezinsleven en de daarbijhorende proportionaliteitstoets reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan.

Ter zake kan worden verwezen naar het arrest dd. 21.09.2013 van het Grondwettelijk Hof.

Nopens de beweerdelijke schending van artikel 8 van het EVRM, laat verweerder het volgende gelden.
“(…)”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8

lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t: Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag: ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. " (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. " (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De loutere afgifte van een bijlage 19ter, levert geenszins dit bewijs. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de procureur des konings na onderzoek heeft geoordeeld dat het buitenlandse huwelijk enkel is aangegaan om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op een schijnrelatie, nu dit niet onder de beschermings sfeer van artikel 8 EVRM valt.

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar

land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst of legaal verblijf in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten. " (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

"Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing 'het gezin van verzoekers ontwracht'. " (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet- onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt."

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van het bestreden bevel verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat het bevel een motivering in feite, met name dat het "legaal verblijf in België is verstreken". De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bevelscomponent van de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van het bestreden bevel kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is slechts bepaald dat wanneer (de gemachtigde van) de minister, c.q. de staatssecretaris, een beslissing tot verwijdering neemt, hij met bepaalde gegevens rekening moet houden en niet dat hij omtrent deze gegevens een bijkomende motivering moet voorzien. De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij opwerpt dat de formele motiveringsplicht is geschonden omdat in de bestreden beslissing niet wordt aangegeven dat rekening werd gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekster opwerpt dat de bestreden beslissing geen motivering met betrekking tot haar gezinsleven bevat, wordt er op gewezen dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende rekening houdt met haar familieleven in België. Zij laat evenwel na in concreto uiteen te zetten met wie zij een familieleven in België leidt, zodat er van wordt uitgegaan dat zij haar familieleven met haar Belgische ouders bedoelt.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Te dezen toont de verzoekster geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen haarzelf en haar Belgische ouders. Zij wees er in het eerste middel weliswaar op dat haar ouders *“maandelijks de huur en de elektriciteits- en gasrekening van de verzoekende partij (betalen)”*, doch dit betreft geen bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden, temeer nu de verzoekster niet betwist dat zij over eigen inkomsten beschikt en de louter financiële steun van haar ouders in principe kan worden verdergezet wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevoerd. Bijgevolg toont de verzoekster het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekster en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat

is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Zo er al sprake zou zijn van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog laat de verzoekster *in casu* na om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit familieleven elders. Evenmin toont zij aan dat zij haar familieleven enkel in België zou kunnen verder zetten.

Bovendien leidt het bestreden bevel niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking of een ernstige aantasting van de familiale band tussen de verzoekster en haar Belgische ouders. Voorts kunnen moderne communicatiemiddelen de verzoekster in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar ouders en haar familieleven met hen verder te onderhouden. Ten slotte belet niets de ouders om de verzoekster te vergezellen terwijl zij terugkeert om zich in regel te stellen of om haar in haar land van herkomst te bezoeken. De verzoekster toont een dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij geen disproportionaliteit aan tussen haar persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar familieleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3.3. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

In casu werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat het *“legaal verblijf in België is verstreken”*. Deze vaststelling wordt door de verzoekster niet betwist.

Bovendien is uit het voorgaande niet gebleken dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Aldus wordt een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

3.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit

voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.5. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN